

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec**(Sprawa C-142/16)**

(2016/C 165/14)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Manhaeve, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w ten sposób, że przy wydawaniu pozwolenia na utworzenie elektrowni węglowej w Hamburgu-Moorburgu nie przeprowadziła prawidłowej i kompletnej oceny oddziaływania na środowisko;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Miasto Hamburg wydało pozwolenie wodno-prawne na utworzenie zasilanej węglem kamiennym elektrowni Moorburg, w którym wyrażono zgodę na zastosowanie obiegowego chłodzenia tej elektrowni wodą z rzeki Łaby. W przeprowadzonej przed wydaniem pozwolenia ocenie oddziaływania na środowisko zwrócono uwagę na istnienie ryzyka, że pobór wody do chłodzenia elektrowni usmierci ryby migrujące w górę rzeki Łaby, a tym samym wyrządzi istotne szkody położonym w górnym biegu tej rzeki obszarom Natura 2000, w sytuacji gdy celami ochrony tych obszarów objęte są występujące tam gatunki. Ostatecznie w ocenie oddziaływania na środowisko uznano jednak, że nie wystąpią znaczące negatywne skutki dla chronionych obszarów, ponieważ przewidziano w niej, że pomiędzy elektrownią a odpowiednimi obszarami chronionymi zostanie zainstalowana przepławka, co pozwoli zmniejszyć rozmiary szkód. Ponadto w ramach oceny oddziaływania na środowisko nie zbadano możliwych skutków łącznego oddziaływania położonych powyżej Moorburga elektrowni już istniejących lub planowanych.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 92/43/EWG przedsięwzięcie może zostać zatwierdzone tylko wtedy, gdy w świetle oceny oddziaływania na środowisko da się wykluczyć jego znaczące niekorzystne skutki dla obszarów Natura 2000. Jeśli tak nie jest, przedsięwzięcie może zostać zatwierdzone jedynie po spełnieniu rygorystycznych warunków przewidzianych w art. 6 ust. 4 dyrektywy.

Komisja stoi na stanowisku, że kwestionowana ocena oddziaływania na środowisko jest nieprawidłowa lub niekompletna z dwóch względów. Po pierwsze, w ocenie tej uznano, że przepławka jest środkiem służącym ograniczeniu szkód w kontekście art. 6 ust. 3 dyrektywy, mimo iż w świetle kryteriów sformułowanych w wyroku Trybunału w sprawie Briels (C-521/12 ⁽²⁾) jest ona co najwyżej środkiem kompensującym w rozumieniu art. 6 ust. 4 dyrektywy. Po drugie, w ramach tej oceny nie zbadano wspomnianych wyżej możliwych łącznych skutków, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 3 dyrektywy. Ponieważ miasto Hamburg wykluczyło na tej podstawie ryzyko wystąpienia znaczących niekorzystnych skutków dla obszarowych chronionych, w myśl art. 6 ust. 3 dyrektywy, nie dopełniło ono wymogów przewidzianych w art. 6 ust. 4 dyrektywy, takich jak rozważenie rozwiązań alternatywnych i nadrzędnego interesu publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2014:330.